ATEŞ

ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

SAYI: 34
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK DERGİMİZ

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:I CİLT:2 Sayı: 34

13 MAYIS 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Çağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

HAYATIMI KİME BORÇLUYUM ??

ALİ AVNİ

Patronun Groham W. T. Slatter deri kaplı kutuyu masanın üzerine koydu. İçinden bir deste para çı - karak top gibi bana attı.

— Bunu kasaya koyunuz, Grant, dedi. Sayılmıştır: Kırk bin dolar. Gemisi "Avocet" rıhtıma yanaşınca, Peter Cross almaya gelecek. Geminin bütün yükünü satın aldım. Bu fiata fena değil.

Yerimden sıçradım:

— "Avocet" ufukta henüz bir karınca kadar görünürken bu kasada kırkbin dolar bulunması doğru bir şey değil! Galiba gazeteleri okumuyorsun patron?

— Okuyorum, diye cevap verdi! Ve gitmeye hazırlandı. Ama sadece eğlenceli tefrikaları!..

— O halde haydut Turnip Joe çetesinin şehrin civarında olduğun - dan haberiniz yok!, diye bağırdım.

— Sahi mi? Demek Florida iklimini Hinois'inkinden daha tatlı bulmuş! Eyvallah...

— Hiç olmazsa tabancanızı bana bırakınız! diye rica ettim.

Omuzlarını kaldırarak:

— Neye yarar Grant? diye sordu.

Başımı indirdim. Doğruydu; ben öyle beceriksiz bir nişancıydım ki, bir koridorda koca bir file isabet ettiremezdim, denilebilir.

Patron çıktı. Kapının dışında gül - düğünü işittim. Parayı kasaya ka - pattım, sonra kötü kötü düşünceye başladım. Turnip Joe, o şalgam suratlı koca haydut birkaç günden - beri küçük kasabamızı titretiyordu.

Eğer bu soyguncu burada birisinin kasasında kırkbin dolar sakladığını öğrenirse işi tamamdı. Orada bunu hayatiyle ödiyecek bir zavallı varsa o da bendim.

Pencereden baktım: Meksika kör fezi göz alabildiğine uzanıyordu. Denizin masmavi sathı üzerinde tek bir karışıklık bile yoktu. Yalnız ufukta belli belirsiz şekilde gittikçe büyüyen minicik bir esmer leke vardı ki bu "Avocet" gemisiydi.

* * *

Kapının açıldığını duymadım, fakat şuur altım beni tehlikeden haberdar etti: Gözlerimi kaldırınca koca bir otomatik tabanca namlusunun üzerime çevrilmiş olduğunu gördüm.

Gazetelerin defalarca fotoğrafını bastığı Turnip Joe'yi tanımakta güçlük çekmedim.

Sırtı duvara dayalı başı hafifçe öne eğilmiş bir halde duruyordu. Kirli ve solgun yüzünde iki zâlim göz parıldıyordu. Kaba bir şekilde giyinmiş ve kalın damarlarla çizgilenmiş çıplak ayaklarına vahşi hayvan derilerinden yapılmış sandallar geçirmişti. Hafifçe:

— Güneydın, dedi, açın bakalım şu para makinenizi; içinde beni bekliyen kırbin dolar var.

Bakışım ona öyle tuhaf gelmiş olmalıydı ki gülmekten kendini alamadı:

— Haydi, delikanlı, seni öldürmek niyetinde değilim, fakat beni ona kadar saymaya mecbur etme! Bir... İki... Üç... kımıldamadım,

Sonraları bir takım saf kimseler cesaretimi öğdüler Benim korkudan kötürümleşmiş olduğumu hatırlarına bile getirmediler.

— Dört...

Aklım bana kasayı açıp, gangstere, patronun 40 bin dolarını almasına fırsat vermemi emrediyor, fakat otomatik silâhın siyah ağzı avını hareketsiz bir hale getiren yılan gözü gibi beni olduğum yere mıhlıyordu.

— Beş...

Ona kadar sayacak mıydı. Bilmem. Anide gök gürültüsü gibi bir patlama duyuldu.

Gözlerimi kapamıştım.

Bir ikinci, sonra bir üçüncü patlama onu takip ettiler. Vücudüm büzülmüş bir halde kurşun yaralarının acısını bekliyordum. Fakat hiç bir ıstırap hissetmiyordum.

Nihayet gözlerimi açtım! Hayret! Turnip Joe boyuna ateş ediyor, otomatik silâhının şarjörünü boşaltıyor; fakat bana doğru değil yere kurşun yağdırıyordu.

Birdenbire tabanca sahibinin elinden kaydı, arkasında haydudun acıklı bir sesle mırıldandığını işittim.

— Aman Allahım... Bana acıyınız!

Yüzü korkunç bir hal almıştı. Yanakları çukurlaşmış kirli bir yeşile bürünmüştü.

Birdenbire yere yıkılıp sessiz ve hareketsiz kaldı.

Beni saran korkuyu üstümden güçlükle silkip attım. Halâ tüten rovelvere, sonra haydudun vücudüna baktım. Nihayet sol topuğunun kalın damarlarından biri üzerinde iki santim uzunluğunda kara bir leke gördüm. Leke hareket ediyor gibiydi.

Orada, benden birkaç adım ilerde o iğrenç yaratık duruyordu. O insanı bir gangsterin kurşunlarından daha çabuk öldüren müsibet oradaydı.

Siyah ve parlak zehirli böcek.. Kobra yılanından yüz defa daha tehlikeli olan Florida örümceği: Karadul...

* * *

Hayatımı kime borçluyum?

Eğer Turnip Joe gelmemiş olsaydı örümcek kurban olarak beni seçecekti. Zira biliyordum ki canavar bir kere harekete geçti mi, melânetini bitirmeden rahat etmez. Eğer Karadul yazıhanede meydana çıkmasaydı. Tulip Joe, kılı bile kıpırdamadan beni öldürecekti. Gerçekten çok garip bir olay değil mi? Acaba hayatımı kime borçluyum?

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

Halicheski ile Grey'in ahbaplığı pek uzun sürmemişti. Maliceski oğlunu Grey'in okulunda okutmak istediğini söyleyince Grey bu teklifi derhal kabul etmedi; "çocuğu bir görüyeyim" dedi. "Münasip görürsem alırım."

Beklemediği bir cevap karşısında kalan Malicheski:

— Pek âlâ, dedi. Yarın görüşürsünüz. Eminim ki memnun kalacaksınız.

Grey, elinde olmadan, henüz tanımadığı bu müstakbel talebeye pek taraftar görünmemişti. Düşünmeden yapmıştı bunu, fakat umumiyetle babaları tarafından çok methedilen çocukların bu methiyelere hiç te lâyık olmadığını görmüştü. Bununla beraber, bu, kaidenin istisnaları da bulunabilirdi tabii.

Ertesi gün bir gezintiye çıkan Grey bir anbarın önünden geçerken kulağına bir muhavere çarpmıştı. Durdu ve dinledi. Bunlardan biri Stenson uçağını tenkidediyor diğeri de müdafaasını yapıyordu.

— 650 beygirlik motör en fazla 350 km. gidebiliyor. Hem de saatte 90 litre benzin yakıyor.

— Fakat tam gazla 500 km. yaptığını biliyor musun; Devamlı olarak ta 24 saat havada kalabiliyor. Benim de param olsa hemen bir Fokker alırdım.

— Ben de 200 beygirlik Skoda marka Polonya uçağı alırdım.

— Ancak bir sene kullanabilirsin. Sonra yenisini alman lâzım.

— Haydi canım. Çok yanlış düşünüyorsun. Sonra bu lüks makineyi muhafaza etmek için ne kadar masraf etmek icabedecek onu da hesaba katıyor musun?

— Fakat sen ondaki konfor ve rahatlığı bilmezsin. Geçen gün Mr. Stewson'un pilotu beni biraz gezdirmişti, öyle hoşuma gitti ki..

— Ya hiç RXXI e bindin mi?

— Hayır.

— O halde sen uçağın ne olduğunu bilmiyorsun daha.

— Ben mi bilmiyorum?

Her ikisi de tanıdıkları tip uçağın methini yaparken dakikalar gelip geçiyordu. Nihayet Grey, bunların muhtelif uçak tipleri hakkında malûmat sahibi kimseler olduğuna kanaat getirmişti. Kim bunlar acaba diye düşünürken çadırın kapısı aralandı ve okul kıyafetinde iki çocuk beliriverdi. Münakaşaya o kadar dalmışlardı ki ne Grey'i ne de atını farketmediler.

Bunlardan, Fokker'in lehine konuşan iri yarı çocuk ne kadar Malicheski'ye benziyor. İkincisi daha ufak tefek bir çocuktu.

Münakaşayı bırakmış, kolkola ilerliyorlardı şimdi. Mevzuu tatillere dökülmüştü. Bu yıl da tatiller bir kaç gün evvel başlıyormuş.

Bu zaman zarfında yapacakları şeyi kararlaştırıyorlar.

Grey, konuşmayı bölmek istemediğinden biraz daha hangarın içine sığındı. Hangarın yapılış tarzını biraz tetkik ettikden sonra atına binerek geriye döndü.

Grey, Malicheski'nin gür sesini duyduğu zaman avluya girmiş bulunuyordu.

— Güzel bir gezinti yapmış olacaksınız. Hem de acıkmışsınızdır. zannederim.

— Hakikaten öyle. Hem zil çalıyor, derken atından indi.

Malicheski:

— Geri döndüğünüze çok iyi yaptınız, dedi. Haydi yemeğe gidelim. Boleslas da bir arkadaşıyla geldi. Biraz sonra burada olurlar; kendilerini size tanıtırım. Henüz misafirimiz olan pilotun ismini bilmiyorlar.

— Oğlunuzun arkadaşının ismi nedir?

— Casimir Demidetski.

Grey not defterini çıkartarak yazdı: 30 Boleslas Malicheski; 40 Casimir Demidetski. Sonra müdüre dönerek:

— İkisi de havacılığa çok meraklı, dedi.

— Evet. Mütemadiyen bunun hayalini kuruyorlar. Sizin bütün yarışlarınızı deli gibi takib ederler.

Grey, lâfı kısa kesmek istediği için,

— Bunların ehemmiyeti yok, dedi. Şimdi bu çocukların ikisini de almaya karar verdim. Bu ayın 25 inde okulda bulunsunlar. Yoo, teşekkür etmeyin. Teşekkürlük bir şey yapmadım ben. Fokker'in yanında konuşurken onları uzun müddet dinlemiştim.

Yemeğe kadar vakit gayet neşeli geçmişti. Çocuklar Grey'in peşinden bir saniye dahi ayrılmıyor, Ona uçak, havacılık, okul ve arkadaşları hakkında muhtelif sualler soruyorlardı. Kavuştukları saadete inanamıyorlardı adeta.

Grey ortaya bir şart koydu. İlk öğretim devresine girebilmek için edebiyat ve lisan imtihanını muvaffakiyetle vermek lâzım. Tabii bu aşırt iki küçüğü yıldırır mı hiç? Uçabilmek için nelere razı değiller-

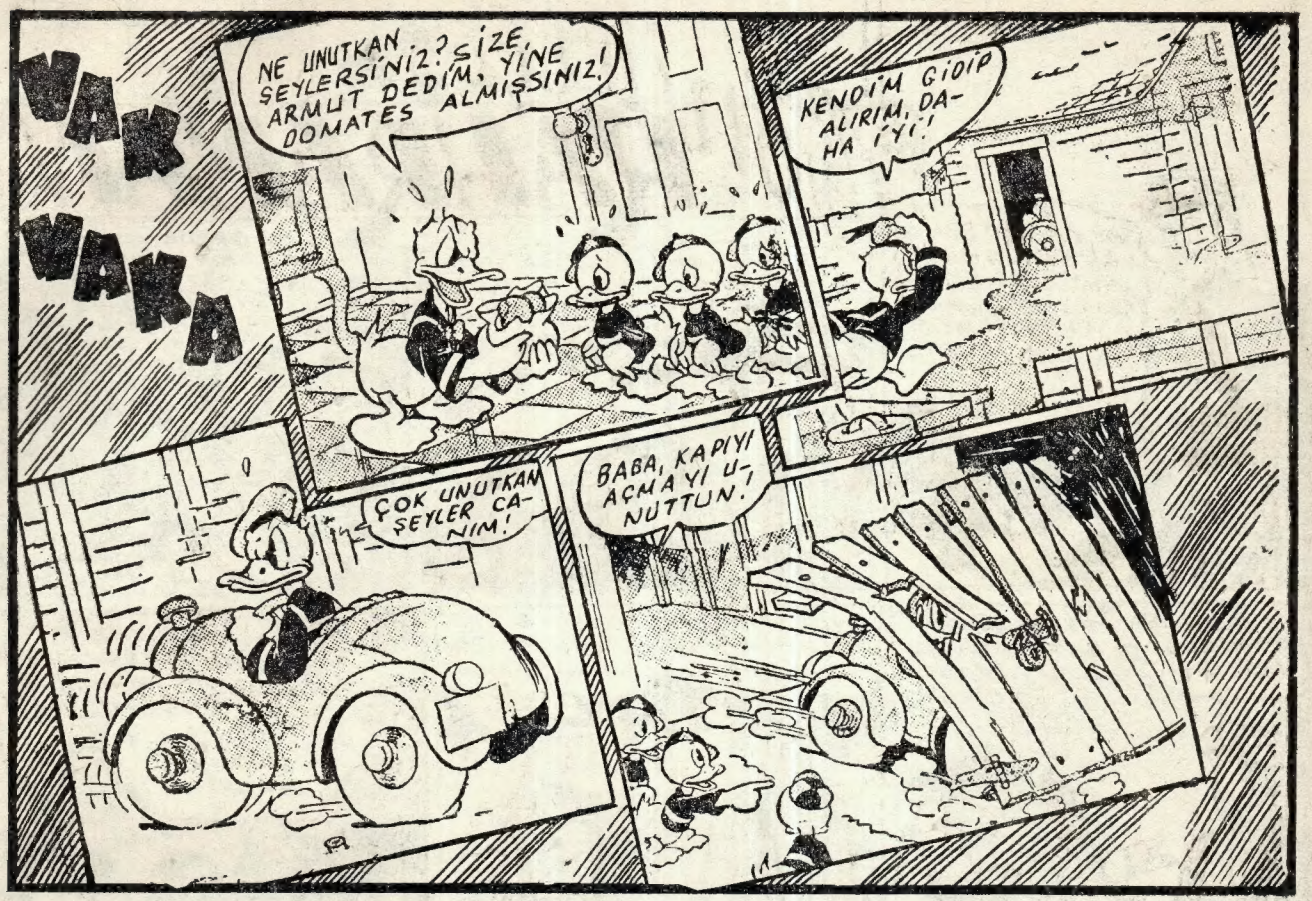

di ki... Grey'e de sevgi ve itimadları büyüktü. Onun bir sözüyle ateşe bile atılmaktan çekinmiyecek - lerdi.

Fokker'in havalanışını görmek için ikisi de can atıyordu. Çünkü uçağı Grey idare edecekti.

Küçük Malcheski:

— Kasimir bakalım ne numarası yapacak Mr. Grey şimdi, dedi.

— Ben biliyorum 100 metreden bir ters dalış yapar.

— O pek belli olmaz ya.., Belki de hiç görmediğimiz bir numara ya pacak.

TALİHSİZLİK BAŞLIYOR

Fakat ikisinin de düşündüğü doğru çıkmadı. Grey'in uçağında yolcu olduğu zamanlar böyle hareketlerde bulunmadığını bilmiyorlardı. Uçak normal bir şekilde havalandı, yavaş yavaş yükseldi ve tam gazla ileri doğru atıldı. Casimir:

— Ben pilot olsaydım, ded.. Böyle bir normal kalkış için 650 beygir kuvvetini birden çalıştırmazdım.

— Ben de öyle.

Grey, çocukların düşüncelerini aynen tahmin etmişti. Kendi kendine, gülümsüyor, bu çocuklarda yarın, diyordu. Yolcu uçağıyla akrobasi yapmaya kalkan pilota öfkeyle bakacaklar.

Sonraki günlerde Grey için büyük bir şanssızlık başlamıştı. Yaya ve otomobille yaptığı dolaşmalar hiç bir netice vermemişti. Çok defalar faydalı yollar üzerinde olduğunu zannetti fakat sonunda yanıldığını anlayarak çok fazla üzüldü. Rastladığı çocuklarda aradığı vasıfları bulamıyordu. Grey bu çocukların her hareketlerini inceliyor, oyunlarını, koşmalarını, taş atmalarını ve topa vuruşlarını inceden inceye gözlüyor nihayette, hareketlerinde bir emniyet tesir ve hissi göremiyor. Konuşmalarından istediği şeyi öğreniyor. Veya işine yarar, aradığı karakter ve kabiliyette bir çocuk bulunca da anne ve babasıyla uyuşmak işi çıkıyordu başına.

Bununla beraber, cesaretini kaybetmiyor ve aramalarına devam ediyor; kasabalar köyler aşıyor, okullara parklara giriyor, nehir kenalarında dolaşıyor. Her cins halkın arasına karışıyor; öğretmenler ve talebelerle konuşuyor; muhtelif spor müsabakalarını seyre gidiyordu. Fakat neticede hiç bir şey yok. Grey,

— Şanssızlık, diye söylendi. Fakat bunu da yeneceğim.

NİHAYET YENİ BİR TALEBE

Ilık rüzgâr yeşil çayırları okşayarak esiyor; sarı buğday sapları dalga dalga gözü okşayarak sallanıyordu. Fakat bir an birdenbire bu tablo kayboldu; sarı dalgaların yerini yeşil ve kahverengi kaplayıverdi.

Grey motoru hızlandırdı. Saçlarının arasında oynayan rüzgâr zaman zaman meşin ceketinin kollarına dolup şişiriyor.

(Arkası var)

Gelecek haftadan itibaren yepyeni 2 Resimli Romana birden başlıyoruz!

Sabırsızlıkla bekleyiniz!..

Gönüllü KAHRAMAN

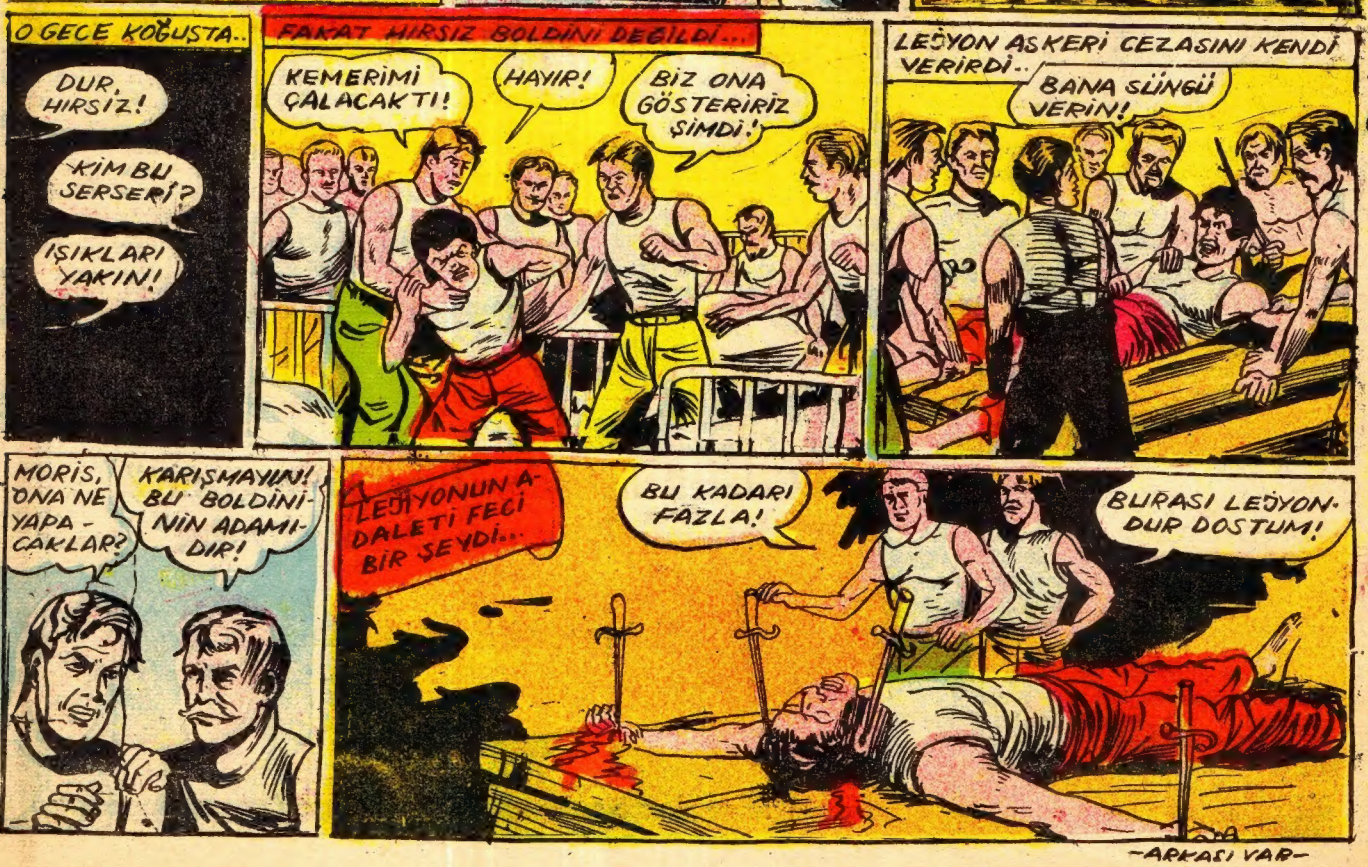

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

BİLLY İÇTEN GELEN BİR KUVVETİN TESİRİYLE, KAĞIDI BULDUZU YERE DOĞRU İLERLEMEYE BAŞLADI.

8.

SONRA, BİR ŞEYLER BULABİLMEK ÜMİDİYLE, SABAHLEYİN KARŞILAŞTIĞI ARABANIN GİTTİĞİ YOLU TAKİP ETTİ..

BİR SİGARA HA! BENİM ARADIĞIM ŞEYE PEK BENZEMİYOR AMA ZARARI YOK!

BÖYLECE DÖRDÜNCÜ SİGARAYI DA BOLUNCA HAYRETTEN KENDİNİ ALAMADI. BU BİR İŞARETDİ..

H.F.C. HAVACILIK ŞİRKETİNDE DE JES WİNTERİN DÖNMEYİŞİ MERAK UYANDIRMIŞTI.

KENDİSİNİ BOŞU BOŞUNA ARABADA BEKLEDİM, FAKAT GELEN OLMADI.

BUNUN PEK EHEMMİYETİ YOK. BEN DE ONUN NEREDE OLDUĞUNU ÖĞRENMEK İSTİYORDUM. BAŞKA BİR VASITAYLA DÖNECEK HERHALDE!

MERAK VE ENDİŞESİNİ ETRAFINDAKİLERDEN SAKLAMAĞA ÇALIŞAN DİREKTÖR, DERHAL ODASINA KOŞTU.

ALO.. GİZLİ HABERLER SERVİSİ

TELEFONA PROFESÖR BREAK CEVAP VERMİŞTİ.

SABAHLEYİN GÖRDÜĞÜM PİLOT KAYIP MI OLDU? OO.. BU MÜTHİŞ BİR ŞEY!

DERHAL, KONFERANS İÇİN TOPLANMIŞ OLAN ARKADAŞLARININ YANINA DÖNDÜ..

BAYLAR, HAREKETE GEÇMENİN TAM ZAMANI! RAKİPLERİMİZ BİZE MANİ OLMAK İÇİN HİÇBİR ŞEYDEN ÇEKİNMİYORLAR!

BU SABAH, ONLARIN MUHASARASI ALTINDA KALAN EVİMİ TERK ETMEĞE MECBUR KALDIM. PİLOT DA HERHALDE ONLAR TARAFINDAN KAÇIRILDI!

BİLLY, SİGARALARI TAKİP EDE EDE ESKİ ÇİFTLİĞE KADAR GELMİŞTİ..

TAHTA PERDENİN ÜSTÜNE TIRNAKLADIĞI BİR SIRADA, OMUZUNA SERT BİR ELİN DOKUNDUĞUNU HİSSETTİ..

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE *Beraber ve Karşı Karşıya*

YAZAN: Server Bedi

Mehmet Rıza palikaryayı tepe - den tırnağa kadar süzdü. Onun kı - yafetindeki bu değişikliğe uygun ce- vaplar alıp alamıyacağını merak e- der gibi yüzüne baktıktan ve böy - lece palikaryayı sesizce doğru ko - nuşmağa davet ettikten sonra sor- du:

— O gece, meyhanenin köşesin- den seni otomobile bınlirenler kim- lerdi? Kısa cevap ver...

— Hristonun adamları.

— Senin meyhanede olduğunu ne biliyorlarmış?

— Bilmem. Belki ben kavga yap- mıs o gece Niko ile... Niko haber verdi Hristoya.

Mehmet Rıza düşündü: O gece yani Ahu Dudu sokağındaki evden çıktıktan sonra Mehmet Rıza ile buluşuncaya kadar bir saat geç - mişti. Bu müddet içinde Nikonun Hristoya bir haber uçurması im - kânsız değildi.

— Nasıl haber vermiş? diye sor- du.

— Bilmem, Riza Bey.

— Otomobille seni nereye götür- düler?

— Götürmüşler beni Ferokpöy Hristo kızkardası var Katinanın ev, oraya...

Feriköyünde Hristonun kızı Katinanın evine götürdüler.

— Evet.

— Döğmüşler beni çok...

— Seni neden döğüyorlar?

— Neden ben kavga yaptı Niko ile! Sonra beni mapus yapınıslar o evde...

— Bugüne kadar sen o evde miy- din ?

— Evet, hiç bırakmamıslar dışa- rıya...

— Peki... Ne vakit çıktın?

— Bu aksam.

— Çıkar çıkmaz bana mı gel - din?

— Evet.

— Seni nasıl salıverdiler?

— Ben gidezek Ridvaylar'la o- lazak usak.

— Uşak mı olacaksın orada?

— Evet.

— Ridvaylar mı istediler seni?

— Hayır var Niko orada... Hristonun adamı... O beni aldıra - zak yalıda...

— Yalıdaki uşaklardan Niko Hris- tonun adamıdır, seni de oraya uşak aldıracak.

— Evet.

— Sebep nedir?

— Hristo istiyor öldürmek Hös- yö Ridvay.

— Hristo Mösyö Ridvayı öldür- mek mi istiyor?

— Evet.

— Sen de bunu bana haber ver- meğe geldin ha?

— Evet Riza Bey.

— Elbiseleri kim aldı sana?

— Hristo almis.

— Peki... Hristo sana nasıl em- niyet ediyor? Yalıda sen ne yapa- caksın?

— Yalıda ben yardım edezek Nikoya.. Mösyö Ridvay öldürmek için.

— Mösyö Ridvayı öldürmek için Nikoya yardım edeceksin ha? Ni - ko mu öldürecek onu?

— Hayır, gelezek yalıda Hristo.

— Hristo gelip öldüürecek.

— Evet.

Mehmet Rıza durdu. Bu herif doğ- ru mu söylüyordu? İfadeleri hâdi- selerin mantıkî silsilesine biraz uy- gundu: Mehmet Rıza da uşaklardan şüphe ediyordu; fakat bunların han gisi Hristonun, hangisi de Lüpenin adamıdır? Yalının içinde iki çeteye de mensup adamlar mı var? Hem bu palikaryanın yalan söylemekte ne menfaati olabilir?

— Peki, Hristo Ridvayı niçin öl- dürmek istiyor?

— Alazak bütün paralar...

— Paralarını alacak.

— Sen Hristoyu eskiden beri ta- nır mısın?

— Duyarım ismini... Kendisini görmüsüm o gece... Aleko alırmıs ondan mal...

— Sen Hristoyu ilk defa o gece gördün, fakat ismini evvelce işit- miştin. Meğer Aleko hep ordan mal alıyormuş ve Niko ile beraber sana veriyormuş. Sen bunu o gece öğren- din, öyle mi?

Evet, Riza Bey.

— Aleko dediğin, hani Madamın eski bir uşağı varmış, sonra çıkmış, o mu?

— Evet!

— O Hristo ile beraber mi çalışı- yormuş?

— Evet!

— Kivelli'yi de öldüren bunlar de ğil mi ?

Yani sokağın ortasında birdenbire durdu. Kafasına bir sopa yemiş gi- biydi:

— Nereden biliyor bunu siz? Hris-

toyu siz sanıyor?

— Bırak onları şimdi sen. Bu Hristo Katinanın evinde mi oturuyor?

— Evet, Rıza Bey.

— Bana bu evi gösterebilir misin?

— Evet, Rıza Bey.

— Şimdi gösteerbilir misin?

— Yok vakit... Niçin ben gidezek şimdi Ridvaylar... Bekler Niko... Sonra benden şüphe ederler

— Yarın gösterir misin?

— Evet!.

— Şimdi tarif edemez misın?

— Ederim

Niko Mehmet Rızaya Katinanın evini tarif etti.

Polis hafiyesi sormaya devam ediyordu:

— Bu Katinanın bir parmağı kesik midir?

— Siz biliyor her sey.

— Evde kaç kişi var?

— Var üç, beş, altı.. Beili değil,

Yani Mehmet Rızadan ayrılmak istiyordu. Polis hafiyesi onu kolundan tutarak durdurdu:

— Acele etme! dedi.

— Geç kalazayım Rıza Bey... Niko anlıyazak sonra... Beni öldürecek Hristo...

— Şimdi iki kadeh rakı atarsın, meyhanede geç kaldığını söylersin. Acele etme. Suallerime cevap ver. Şimdi sen yalıya gidince Niko seni içeri alacak mı? Madama, Mösyöye haber vermeden nasıl alır?

— Haber verdi madama.

— Ha... Madam senin oraya uşak olarak gireceğini biliyor.

— Evet!.

Mehmet Rıza durdu:

— Geri dönelim! dedi.

— Ama ben kalazak çok geç!

Mehmet Rıza palikaryayı kolundan çekerek sürüklercesine bağırdı:

— Lâf yok, Marş!

Sessizce yürüdüler. Mehmet Rıza Yaniyi Firuzağa karakolundan içeri soktu, muavine teslim ederek dedi ki:

— Ben gelinceye kadar burada kalsın.

— Başüstüne Rıza Bey.

— 15 —

PALİKARYANIN SÖZLERİ

Karakoldan ayrıldıktan sonra Mehmet Rıza hemen bir otomobile atlamış ve şoföre:

— Pangaltıya çek! emrini vermişti.

Yaninin doğru söyleyip söylemediğini anlamak için biraz evvel verdiği Katinanın adresini bulmak istiyordu.

Filhakika, tarif ettiği sokakta, yıkık bir tulumbanın yanındaki viraneyi geçtikten sonra gelen alçak duvarlı bahçenin içinde, iki katlı, tahta bir ev vardı. Yani yalan söylememiş görünüyordu. Fakat bakalım dört parmaklı Katina ve bütün Hristo çetesi bu evde mi oturuyor?

Dışarıdan biraz çukura kaçan evin yalnız üst kat pencereleri görünüyordu ve karanlıkta. Mehmet Rıza etrafına bakındı. Bu sokakta ve civarında hiç bir dükkân yoktu.

(Arkası var)

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

Otelcinin, yakıp masanın üzerine bıraktığı mum, pek çabuk erimiş, geceyarısından bir saat önce, yabancısı olduğumuz odada karanlıklar içinde kalmıştık. Buna pek canım sıkıldı. Gün doğarken yola çıkacağımızdan, derhal yataklarımıza girdik. Arkadaşım Hulki yatar yatmaz uyudu. Ben ise müthiş sinirliydim. Uyumıya çalıştıkça uykum büsbütün kaçıyordu. Yediğim yemek henüz hazmolmadığından midem rahatsızdı. Yatakta sağa, sola dönüp duruyordum. Nihayet, öyle bir an geldi ki, kapkaranlık odada vücudum gittikçe ağırlaştı ve göz kapaklarım yavaş yavaş kapanmıya başladı. Tam uyuklamıya başlamıştım ki kulağıma garip bir tıkırdı geldi. Derhal doğruldum. Nefes almadan dinlemeğe başladım. Tıkırdı ilk önce uzaktan ve pek hafif olarak gelmişti. Aradan biraz vakit geçince daha yakından duyulmıya başladı. Nihayet odanın içinden gelmeğe başladı. Yaklaştıkça yaklaştı. İşte o zaman bu tıkırdının ne olduğunu anladım. Arada bir tıkırdısını kesen sonra tekrar gürültüye başlıyan, döşeme tahtasını kemiren aç bir fare idi. Demindenberi bana nefes aldırmadan etrafı dinleten meğer bu miskin fare imiş!.

Olan olmuştu. Şimdi derhal uyumıya bakmalı ve kaybolan zamanı kazanmıya çalışmalıyım. Ne gezer?. İster istemez farenin tıkırtılarını saymıya başladım. Bu işkenceden kurtulmak, o can sıkan gürültüyü duymamak için kulaklarımı tıkadım. Fakat nafile!.. İşitme kabiliyetim sinirden öyle inceleşmişti ki, sanki kulağımın içinde bir mikrofon vardı!.. Buna müthiş sinirlenmiştim. Karyolamın altında duran kunduralarımdan birini sesin geldiği tarafa doğru rastgele fırlattım. Olan olmuş, ok yaydan çıkmıştı artık. Kundura karşımdaki karyolada yatan arkadaşımın üstüne düştü. Arkadaşım birden uyandı. Hiçbirşey söylemeden tekrar yattı ve horlamağa başladı!. Onun hiddetlenmemiş olduğuna sevindim. Gürültüsüne ara vermiş olan fare, tekrar dömeşe tahtasını kemirmeğe başlamıştı. Hem bu sefer daha kuvvetli arkadaşımın üstüne düştü. Arkadaşım bir kere daha uyandırmak istemiyordum. Fakat tahammül edemedim. Uyku gözümden akıyordu. Fakat uyuyabilirsen uyu!.. Bu pis, mel'un fareyi belki susturabilirim düşüncesile kunduramın öbür tekini de gürültünün geldiği tarafa fırlattım!.. Bu sefer kundura, galiba aynaya çarptı. Yere düştü. Arkadaşım tekrar uyandı, yatağında sağa, sola döndü. Birşey söylemeden tekrar yattı. Onu, böyle rahatsız ettiğimden doğrusu çok üzülmüştüm. Ne olursa olsun arkadaşımı üçüncü defa uyandırmamıya karar verdim.

* * *

Farenin tıkırtısı kesilmiş, sinirlerim yavaş yavaş yerine gelmeğe başlamıştı ki bir saat çalmağa başladı. Tam uykuya dalacağım sırada başka bir saat çaldı. Belediye dairesinin kulesindeki büyük saatin üstündeki küçük heykeller, ellerindeki uzun boruyu öttürmeğe başladılar!..

Uykudan. ümidimi kesmiştim artık.. Susuzluktan dilim kurumuştu. Yatağımda sersem kafa ile sağa, sola dönerken aklıma bir çare geldi. Giyinip dışarı çıkacak, bahçedeki havuzda yıkanıp serinliyecek ve pipomu içip tahta iskemleye yaslanarak sabahı bekliyecektim!..

Fakat oda, zifirî karanlıktı. Arkadaşımı uyandırmadan, bir yere çarpmadan bu işleri nasıl yapacaktım?.

Yavaşça kalktım. El yordamile elbiselerimi buldum. Yalnız kunduralarım meydanda yoktu. Onları hiddetle rastgele fırlattığımı unutmuştum!.. Kunduralarımı bulmak için karanlık odada sağa, sola dolaşıp duruyordum. Ayaklarım yere değdikçe dömeşe tahtaları öyle bir gıcırdıyordu ki, gürültünün arkadaşımı tekrar uyandıracağından korkuyordum. Arada sırada durup nefesimi tutuyor etrafı dinliyor, arkadaşımın tekrar uyanmadığına iyice emin olduktan sonra tekrar araştırmıya başlıyordum!.. Fakat bu araştırmam netice vermedi. Zifirî karanlık odada kunduralarımı bir türlü bulamamıştım. Nihayet öfkelendim ve yalınayak çıkmıya karar verdim. Birkaç adım ilerledim. Karşımda bir şekil peyda oldu. Dikkatle bakınca, bunun kunduramın kırdığı aynanın sağlam kalan tarafında görünen kendi şeklim olduğunu anladım!.. Bu manzara biran nefesimi tıkadı. Birşeye çarpmamak için yavaş yavaş ve dikkatle yürüyordum. Karanlıkta, pencerelerin ışığı belli belirsiz seçiliyordu. Bu sırada elim çarptı.. Gürültü ile raftan bir şey düştü. Kaldırmak için eğilince bunun bir şemsiye olduğunu anladım!.. Artık kafam serseme dönmüştü. Yorgunluk, uykusuzluk şuurumu kaybettirmişti. Şemsiyeyi tekrar rafa koymak istedim. Fakat elimi çeker çekmez tekrar gürültü ile düştü!.. Hiddetten kuduracak hale gelmiştim.

Ben çok iyi terbiye görmüş bir adamımdır. Fakat, oda karanlık ve korkunç bir sessizliğe gömülmüş bulunmasaydı, muhakkak ağzımdan müthiş bir küfür çıkacaktı!.. Zekâ kabiliyetim yorgunluk ve uykusuzluktan çoktan yok olmuştu. Duvar boyunca ilerliyerek kapıyı aramanın muvafık olacağını düşündüm. Bir adım ilerlemiştim ki bir levhaya çarptım. Levha yerinden kurtuldu yere düştü. Büyük değildi. Fakat kırılan camları çok gürültü çıkardı!.. Bereket versin derin uykuya dalmış olan arkadaşım uyanmadı.

Dışarı çıkmaktan vazgeçerek masanın üstünde olduğunu tahmin ettiğim sürahiye doğru yürümeğe çalışırken, şöminenin üstündeki kollu şamdanlardan birine çarptım. Onu tutayım derken kolumla sürahiyi ittim gürültü ile yere düştü. Bin parça oldu. Yerler su içinde kaldı. Bu sırada arkadaşım Hulki, birdenbire doğrularak avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı:

— İmdat... Imdat!.. Hırsız var!. Yetişin, Sırsıklam oldum!..

Arkadaşımın bu hali beni büsbütün çileden çıkardı. Okadar gürültü yaptığım ve o da birkaç defa uyandığı halde hiç sesini çıkarmayıp tekrar yatıp uyumuştu da, şimdi ne için böyle avaz avaz imdat diye bağırıyordu?

Sürahiyi çarptığım zaman, sular arkadaşımın üstüne dökülmüş, yüzü gözü ıslanmıştı!. Arkadaşımın bağırması bütün oteldekileri uyandırmıştı. Sırtlarında pijamaları ellerinde birer şamdan, korku ve hayretle açılmış gözlerile kadın, erkek bir sürü adam bulunduğunu odanın kapısına gelmiş, kapıyı açmışlar, merakla bizi seyrediyorlardı!.

Etrafıma bakındım. Kendi karyolamdan uzakta kapıya yakın bir yerde bulunuyordum. Kunduramın biri arkadaşımın yorganı üstünde, diğeri ile rafta duruyordu!..

Biran ne yapacağımı, ne söyliyeceğimi şaşırdım. Bu vaziyet karşısında ne yapılabilir, ne söylenebilirdi ki? Öyle şeyler olmuştu ki, bunlara, ancak gözlerile görenler inanabilirdi.

Yatağın içi cam kırıkları ile dolmuştu. Ayna kırılmış, şemsiye bir kenarda yatıyordu. Sürahinin parçaları ise yerde ve arkadaşımın karyolasında idi. Karanlıkta bir kuyruklu yıldız gibi odanın içinde dört dönmüştüm.

Çarpmadık eşya bırakmamıştım. Hâdiseyi olduğu gibi gelenlere anlattım. Çekilip gittiler. Biz de iki arkadaş bavullarımızı alarak yola çıktık. Çünkü tanyeri ağarmaya başlamıştı!..

MANDRAKE

MANDRAKE KATİL DEV'İ ÖLDÜRMEK İSTİYORDU. FAKAT POLİS MÜDÜRÜNÜ ÇAĞIRIP, ONUN DA FİKRİNİ ALMAYI UYGUN BULDU..

RAKOF BUNA MANİ OLMAK İSTİYORDU. MANDREKE DIŞARI ÇIKINCA YERDEN BİR KAPAK AÇTI...

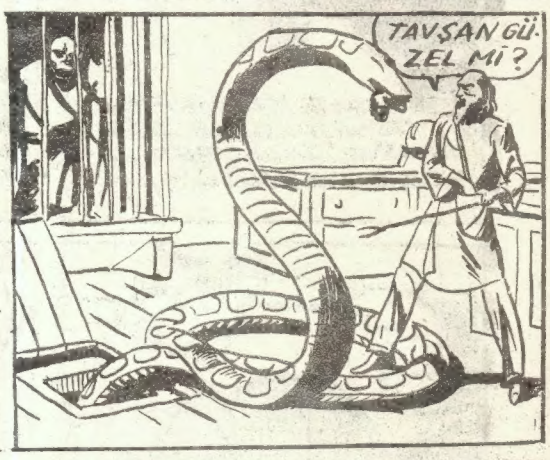

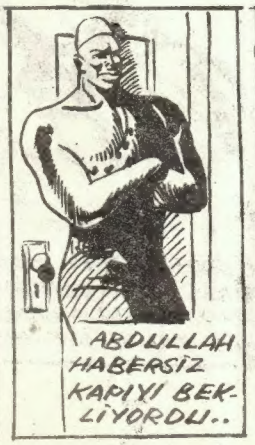

-ARKASI VAR-

BAYTEKİN

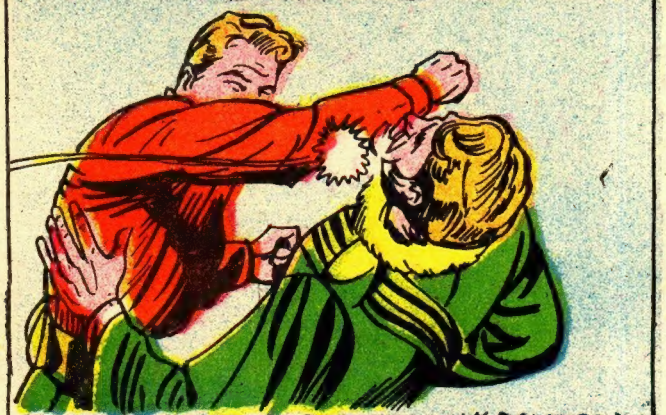

"DUR BAKALIM, ACELE ETME!" "BAYTEKİN" ONUN ÇENESİNE BİR SAĞ YERLEŞTİRİR: "ARKTİKONUN HAKİMİ ARTIK DR. FRAZİLDİR.

"OYUN OYNAMAYA KALK MA! ÇABUK SÖYLE DALEYİ BURAYA GETİRSİNLER!" MİKROFONA YAKLAŞIRLAR..

DALE İÇERİ GİRİNCE: "TELEVİZÖRLE ZARKOVU ARA, DALE! BEN ZEROYLA MEŞGULÜM"

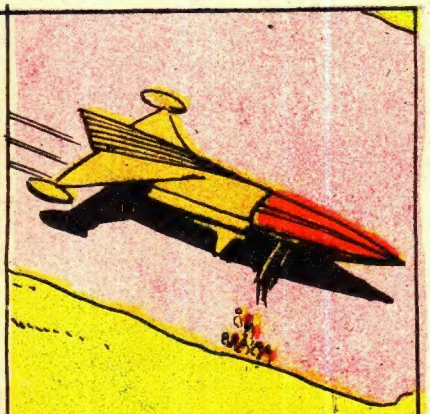

ZARKOV ROKETİYLE SARAYIN ÖNÜNDE DURUR. MONGO ASKERLERİ İNEREK SARAYI İDARELERİ ALTINA ALIRLAR.

DİĞER BİR ROKET KAPTAN EYCE İLE DR. FRAZİLİ KURTARMAK İÇİN DENİZALTI LİMANINA HAREKET EDER.

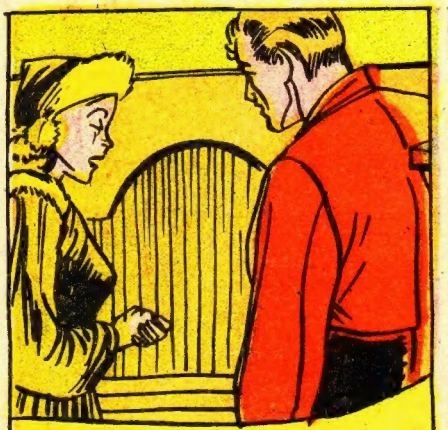

BİR KAÇ SAAT SONRA LİZA BAYTEKİNİN ÖNÜNE ÇIKAR: "BANA NE YAPACAKSINIZ?" "HİÇ! ARKTİKODA ADALET İŞLERİNE YENİ HÜKÜMET BAKACAKTIR."

SU GÖRDÜĞÜN KAPTAN EYCE İLE DR. FRAZİL İŞ BAŞINA GEÇTİLER. BURADA İYİ BİR İDARE KURACAKLAR. BANA GELİNCE, DALE İLE MONGOYA DÖNÜYORUM.